

mange Timers Tjeneste der kræves om Dagen, hvor stor Udsigt der er til Avancement, hvilke Muligheder der er for Biindtægter osv., osv. Hertil kommer, at den faktiske Udvikling inden for de forskellige Etater gennem en lang Aarrække har gaaet i forskellige Retninger. Navnlig er der inden for Statsbanerne foregaaet en historisk Udvikling, som ikke med eet Slag lader sig ændre. Dernæst maa der tages Hensyn til forudgaaende Forhandlinger. Saaledes den Betænkning, som er afgiven af Jernbanekommissionen, og som Kommissionens Medlemmer naturligvis føle sig mer eller mindre bundne ved, og som det derfor er vanskeligt, i hvert Fald paa afgørende Punkter, at fravige. Ogsaa med Hensyn til de andre Lønningslove, som allerede tidligere have ligget for her i Rigsdagen, særlig i Folketinget, til Behandling og have været Genstand for Udvalgsbetænkninger, vil Tinget eller dog Udvalgenes Medlemmer lettelig føle sig mere eller mindre bundne ved Betragtninger, som forud ere gjort gældende. Alt dette medfører, at det neppe er muligt at tilvejebringe en fuldstændig typisk Ensartethed for Lønningsreglerne. Det kunde gælde om Pensionsreglerne. Særlig Statsbanerne have her gennem en lang Række af Aar haft deres eget System, som det nu vilde være vanskeligt at komme helt bort fra. Og det gælder vel i det hele paa disse som paa andre Omraader, at Menneskene ofte finde det lettere at blive ved en Gang tilvante Ulemper og Uensartetheder fremfor at gaa over til noget helt nyt. Jeg siger dette, fordi det vilde være let nok at finde et eller andet Punkt, hvor man kunde sætte Fingeren og sige: Her er en Anomali, her er ikke fuldkommen Overensstemmelse. Men i det hele og store mener jeg at turde sige, at der er gennemgaaende god Harmoni, og de ærede Medlemmer, som ere mest fortrolige med Behandlingen af disse Spørgsmaal, ville have lettest ved at erkende, at det er vanskeligt fuldstændig at undgaa de Uensartetheder, som endnu maatte være til Stede.

Om de enkelte Forslag nu dette. Lønningslovene og de Lovforslag, som slutte sig dertil, deres Antal er 7. For det første Statsbanernes Lønningslov. I alt væsentligt er her fulgt Kommissionens Forslag, endog Punkt for Punkt. Enkelte Afgivelser er der dog. Først og fremmest den, at man ikke har optaget Bestemmelsen om, at fast Ansættelse ikke kan finde Sted før med det fyldte 25de Aar. Denne Bestemmelse hører formentlig

nærmest sammen med hele Organisationssagen, og dette store Spørgsmaal har Regeringen ikke kunnet tage op til Løsning her. For Assistenternes Vedkommende er der derfor sket en tilsvarende Forandring med Hensyn til Begyndelseslønnen, idet denne af Kommissionen var fastsat til 1,200 Kr. under Forudsætning af, at Ansættelsen ikke kunde finde Sted før med det fyldte 25de Aar, medens man her, gaaende ud fra at Ansættelse kan finde Sted væsentlig tidligere, har sat Begyndelseslønnen til 900 Kr. Men Slutlønnen er i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag 2,400 Kr. Endvidere skal jeg nævne, at Stationsforstandere af 7de Klasse ere helt afskaffede, idet de ere overførte til 6te Klasse; ligeledes ere Bedstemænd og Overfyrbødere afskaffede og overførte til Styrmand af 2den Klasse og Skibsmaskinassistenter af 2den Klasse. Endvidere ere Baneformænd delte i 2 Klasser. Lokomotivfyrbødernes Løn er forhøjet. For Øjeblikket have de en Begyndelsesløn af 900 Kr.; Kommissionen foreslog en Begyndelsesløn af 960 Kr.; nærværende Forslag gaar op til en Begyndelsesløn af 1,050 Kr. En væsentlig Forandring er dernæst sket med Hensyn til Pensionsreglerne. Der er tilstræbt at faa en nøjere Overensstemmelse paa dette Omraade med de Regler, der allerede nu ere gældende for Post- og Telegrafvæsenet. Hovedtrækkene ere da disse, at Pensionsretten ikke indtræder før det fyldte 35te Aar og forudsætter 10 Aars Tjeneste efter det fyldte 25de Aar. De første 10 Tjenesteaar medregnes ikke. Derefter foregaaer Pensionsberegningen for alle Lønningsklasser efter Reglerne i den almindelige Pensionslov af 5te Januar 1851. Enkepensionen foreslaas forhøjet fra $\frac{1}{3}$ til Halvdelen af Mandens Pension. Virkningen af disse Regler i al Almindelighed vil være den, at for 1ste Pensionsklasse vil det stille sig noget ugunstigere end efter de nuværende Regler, idet Maksimum, som er $\frac{2}{5}$ af Lønnen, nu kan naas efter 33 Aars Tjeneste, medens den fremtidig først vil naas efter 40 Aars Tjeneste. For 2den og 3die Pensionsklasser Vedkommende stille Reglerne sig noget ugunstigere i de første Aar, men derefter væsentlig gunstigere, idet i 2den Pensionsklasse er Maksimum nu $58\frac{1}{3}$ pCt., som naas efter 34 Aars Tjeneste, medens der fremtidig kan naas $66\frac{2}{3}$ pCt. efter 40 Aars Tjeneste, og i 3die Lønningsklasse er Maksimum nu 50 pCt. efter 35 Aars Tjeneste, medens der ogsaa her fremtidig vil naas som Maks-